

LIBRIS

We know
books

CORINA FLAVIA DIACONU

POVEȘTI MINUNATE CU TÂLC

Ilustrații - Lucia-Victoria Tudoran

**DREAMS PUBLISHING HOUSE
BUCUREȘTI, ROMÂNIA
2022**

A fost odată o împărăție vestită în întreaga lume pentru bogăția sa, dar și pentru frumusețea prințesei Aurora, fiica împăratului Stejar-Falnic. Multe capete încoronate au venit s-o pețescă, însă toți au făcut cale întoarsă, căci prințesa nu voia pe niciunul dintre ei. I s-au adus felurite daruri care mai de care mai frumoase: pietre prețioase, blănuri scumpe, flori de o frumusețe rară precum cea a prințesei și chiar și animale sălbatice nemaiîntâlnite în întreaga împărăție, dar nici măcar unul dintre aceste daruri nu a cucerit inima Aurorei. Tot ce voia ea, de fapt, era floarea în formă de trompetă în a cărei cupă era ascuns un elixir miraculos, elixirul vieții mult dorit de oameni, dar la care era foarte greu de ajuns. Cei care se încumetau să îl caute ori s-au întors din drum, neavând curaj să continue, ori nu s-au mai întors deloc.

Când i-au auzit dorința, au plecat care încotro și nu au mai revenit la palat, iar frumoasa prințesă a rămas, astfel, singură, căci niciunul dintre pețitori nu era îndeajuns de viteaz pentru a se încumeta la o astfel de călătorie. O voiau pentru că era frumoasă, dar mai ales pentru că averea tatălui ei era cea mai mare din lume. Zilele au trecut și la palat nu a mai venit niciun pețitor, deoarece până acum toți au aflat dorința fetei. Din când în când, mai sosea câte un sol să vadă dacă prințesa și-a schimbat cumva hotărârea, dar primea de fiecare dată același răspuns: floarea sau nimic. Nu peste multă vreme, se împlinea anul de când nimeni nu a mai apărut să îi ceară mâna și împăratul era disperat. Dacă în următoarele două săptămâni nu se va găsi cineva în stare să îndeplinească dorința prințesei, atunci aceasta va fi

dată de soție primului tânăr care va păși pe porțile palatului.

Timpul a trecut ca vântul fără ca vreun viteaz să se arate și, astfel, în ultima zi, împăratul a dat ordinele. Pregătirile au început de cum s-a făcut lumină, sălile palatului s-au umplut de servitori dornici să ducă treaba la bun sfârșit. În câteva ore, lui Falnic i s-a dat vestea că totul era pregătit ca pentru sărbătoare. Nunta putea avea loc oricând. Stătea la fereastră în sala tronului și admira grădina frumos gătită când unul dintre slujitori a venit să îi spună că un tânăr a intrat deja pe porțile palatului și că este fiul vecinului lor, prințul Maceș, cel pe care Aurora nu îl putea suferi. Aceași veste i s-a dat și prințesei care a început să plângă în hohote în brațele doicii sale.

— Mai bbbine... Mai bine mor decât să mă mărit cu urâtul ăla! a reușit ea să rostească printre suspine.

— Liniștește-te, prințesa mea! Altă cale nu există. Știi bine că trebuie să te supui poruncii împăratului. Și apoi Măceașă, căci așa îl poreclise fata, te iubește mult.

— Nu mă interesează! Dacă nu se poate altfel, plec! Plec la noapte și nu mă mai întorc niciodată aici. Ai înțeles?

Doica nu știa ce să facă. Până în acel moment, nu a crezut că sentimentele de ură pe care Aurora le avea față de Maceș erau așa de adânci și dacă nu va reuși să facă ceva în legătură cu asta, fata chiar va încerca să plece la căderea serii. Și-a adus aminte de vorbele grădinarului cu o zi în urmă: „Ajutorul meu vine mâine dimineață”. A fugit repede la bucătărie să vadă dacă se știa ceva. Poate avea noroc și era tânăr, iar atunci îi putea spune fetei că poate nu Maceș a fost primul intrat, ci ajutorul de grădinar așteptat să sosească la primele ore ale dimineții.

— Ei, a venit ajutorul grădinarului? a zis ea gâfâind.

— Da' tu unde crezi că sunt fetele mele?! a răspuns zâmbind bucătăreasa bătrână, singura din încăpere. A venit azi-dimineață, iar acum toate s-au dus să îl

vadă. E un tânăr pe cinste!

Și s-a întors apoi spre oalele ce fierbeau pe sobă. Doica nu a mai așteptat și s-a dus și ea să îl vadă. Bucătăreasa a avut dreptate: chiar că era frumos. L-a întrebat pe grădinar dacă tânărul Păun, căci acesta era numele lui, era deja acolo atunci când s-a anunțat intrarea pe poartă a prințului Maceș și a aflat că da. Păun a sosit cu mult timp înainte. A plecat apoi la prințesă și i-a spus veștile aflate, între timp, de la ceilalți slujitori. Nu a trecut mult și în camera fetei a intrat împăratul împreună cu viitorul ginere de care era foarte mândru. Maceș era un bărbat înalt, deșirat, roșcovan, mirosea mereu de parcă dormise cu câinele în pat, cu ochii șireți și cu un zâmbet de nevăstuică, de ți se ridica părul pe tine când te atinge. De cum a văzut-o pe Aurora, prințul s-a dus la ea și i-a luat mâna privind-o drăgăstos.

— De azi înainte, vei fi soția mea! i-a șoptit el zâmbind victorios.

— S-o crezi tu asta! a spus fata și și-a tras mâna. Pfff... ce mai putea a câine... și-a zis în gând.

— Poftim! Ce vrei să spui? a ridicat el vocea.

— Ce s-a întâmplat?! a întrebat împăratul aflat la câțiva metri de cei doi.

— Am spus că nu mă mărit cu el.

— De ce? au întrebat într-un glas.

— Pentru că tu nu ești primul venit, i-a zis ea prințului. Iar tata a spus că mă va da primului, și nu altuia. Și el își ține întotdeauna cuvântul dat.

— Cum adică? a întrebat nerăbdător Maceș și s-a uitat apoi repede la împărat.

— Las-o să termine, a zis și Falnic.

— Tată, a zis fata, vreau să vorbesc numai cu tine! Te rog!

Și s-a dus la fereastră așteptând să fie singur.

— Lăsați-ne!

Dar văzând că Maceș nu pleacă, i-a spus să-i lase și el singuri.

— Vreau să vorbesc doar cu fiica mea!

— Dar mi-e promisă mie! a exclamat tânărul ca pentru a-i aduce aminte.

— Nu. Am promis-o primului venit. Dacă tu ești acela, atunci va fi a ta, iar dacă nu... Oricum vei afla hotărârea mea în câteva minute. Acum pleacă!

În sfârșit, ușa s-a închis și în încăpere au rămas doar Împăratul Falnic și Aurora.

— Și acum, fiica mea, a zis el așezându-se pe un scaun! Fă-mă să pricep.

— Acum două săptămâni, a început ea, ai promis că dacă în acest timp nu vine nimeni, mă mă..., apoi s-a oprit din bâlbâit și a rostit scurt: ai promis că mă vei da primului venit, nu?

— Da.

— Atunci ține-ți promisiunea în fața oamenilor!

— Poftim? a exclamat. Cum îndrăznești să-l acuzi pe tatăl tău...

— Îndrăznesc pentru că nu îl vreau pe Măceașă de soț.

— Pe cine? Despre cine vorbești? Maceș?

— Maceș, Măceașă, tot el este. Și nu îl vreau sub nicio formă, mai ales că nici nu trebuie. Mă voi mărita cu primul și totul va fi bine, a terminat satisfăcută.

— Aurora! Ce tot vorbești acolo? Care primul?

— Azi dis-de-diminează primul care a intrat pe poartă a fost un alt tânăr.

— Cine?

— Ajutorul cel nou al grădinarului.

— Ce? Vrei să te măriți cu unul dintre slujitori? Chiar îl alegi pe el?

— Da. Dacă este să aleg între el și prinț. Și, apoi, nimeni nu trebuie să știe. Îi spui lui Maceș că a fost al doilea și că tu îți ții promisiunea întotdeauna.

— Cum îl cheamă pe ajutorul acesta de grădinar? a întrebat împăratul.

— Am uitat, dar nu contează atât timp cât mă scapă de prinț.

La ușă a bătut un servitor și le-a spus că prințul Maceș vrea să știe ce se întâmplă și că nu mai vrea să aștepte. L-au poftit în încăpere și împăratul a început

să explice.

— Dragă prințe, îmi pare nespuse de rău, dar nu îți pot da de soție fata!

— Ce? De ce? a început acesta să zbiere.

— Fără să zbieri, tinere! Fără!

— Mă scuzați, Majestate!

— Deci, după cum spuneam, nu îți pot da fata pentru că nu ești primul sosit.

Noul nostru ajutor de grădinar a intrat pe poartă cu câteva ore înaintea ta și eu trebuie să îmi țin cuvântul dat, a terminat el vizibil supărat.

— Cum? Un grădinar? Ei nu, nici măcar atât, ajutor de grădinar! Vrei să o dai unuia dintre servitori?

Dar, apoi, uitându-se mai atent la ce i-a spus, a întrebat:

— Oare de ce cred că Aurora este cea care ți-a spus lucrul acesta?!

Și, văzând figura fetei, și-a dat seama că avea dreptate.

— Deci, așa stau lucrurile. Îl preferi pe el în locul meu. Pot să vă întreb, prințesă, cum arată?

Fata s-a înroșit și apoi i-a spus încet:

— Nu știu!

— Poftim? Nu am auzit. Puteți vorbi ceva mai tare?

— Da, pot! a zis nervoasă. Nu știu! Acum ai auzit?!

— Nu știam că mă urăști atât de tare, încât să vrei să scapi de mine măritându-te cu un străin. Păcat. Pentru că acum chiar m-ai supărat. Măria ta! întorcându-se spre Falnic care era ceva mai departe de cei doi tineri.

— Da?

— Cele două săptămâni se sfârșesc astăzi, nu e așa?

— Da, într-adevăr, așa este.

— Ei, bine! Atunci eu m-am hotărât să plec după floare pentru a îndeplini dorința prințesei.